

# Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας - Αριθμός Είκοσι Τρία

Jeff Pippenger  
2026-01-04

## Αριθμός Είκοσι Τρία

Στο άρθρο είκοσι δύο έγγραφα: «Κατόπιν, στο κεφάλαιο ένδεκα, η γενεαλογία του εκλεκτού λαού παριστάνεται με δέκα ονόματα από τον Σημ έως τον Άβραμ. Το κεφάλαιο ένδεκα είναι η ιστορία του πύργου της Βαβέλ, αλλά και η γενεαλογία του εκλεκτού λαού, όπως αντιπροσωπεύεται από τον Αβραάμ. Το κεφάλαιο ένδεκα εισάγει έναν εκλεκτό λαό, ο οποίος επρόκειτο να εισέλθει σε μια τριπλή διαθήκη με τον Θεό. Το τρίτο και τελικό βήμα ήταν η θυσία του Ισαάκ στο κεφάλαιο είκοσι δύο. Το κεφάλαιο “ένδεκα” είναι η άλφα αρχή και το κεφάλαιο “είκοσι δύο” είναι η ωμέγα κατάληξη. Η πίστη που απαιτείται για να ακούσει κανείς τη φωνή του Θεού στο νόημα των ονομάτων, δεν διαφέρει σε τίποτε από την πίστη που απαιτείται για να ακούσει τη φωνή Του στην αρίθμηση του Λόγου Του.»

Το ενδέκατο κεφάλαιο παρουσιάζει τη διαθήκη του Κάιν και τη διαθήκη του Άβελ. Καθ’ όλη τη διάρκεια των ετών έχουμε επανειλημμένως δείξει ότι τα προφητικά χαρακτηριστικά του πύργου της Βαβέλ αντιπροσωπεύουν μια πλαστή διαθήκη. Μετά τον κατακλυσμό, υπήρξε αλλαγή οικονομιών: πριν από τον κατακλυσμό η λατρεία τελούνταν στην πύλη της Εδέμ, ενώ μετά τον κατακλυσμό η λατρεία έπρεπε να τελείται σε θυσιαστήριο. Το θυσιαστήριο είχε συγκεκριμένες βιβλικές προδιαγραφές. Έπρεπε να ανεγείρεται από φυσική πέτρα, χωρίς καμία ανθρώπινη απολάξευση ή πελέκηση της πέτρας. Έπρεπε να είναι λίθος επί λίθου, χωρίς κονίαμα.

Ο σκοπός του πύργου ήταν να αποκτήσουν οι οπαδοί του Νεβρώδ όνομα, το οποίο αντιπροσωπεύει χαρακτήρα. Στον πύργο βλέπουμε τον άνθρωπο να επιχειρεί να σώσει τον εαυτό του και να υψώσει τον εαυτό του ως τους θεούς του ουρανού. Ο πύργος είναι σύμβολο μιας εκκλησίας που νομίζει ότι μπορεί να σώσει τον εαυτό της και ότι πρέπει να υψωθεί, όπως πράττουν οι δέκα βασιλείς στον Ψαλμό 83, όταν υψώνουν την παπική κεφαλή μέσα στην πονηρή συνομοσπονδία της προφητείας της Αγίας Γραφής, η οποία λαμβάνει χώρα κατά τον νόμο της Κυριακής.

Ωδή ή Ψαλμός του Ασάφ. Μη σιωπήσεις, Θεέ· μη παραβλέψεις, και μη μείνεις αμέτοχος, Θεέ. Διότι, ιδού, οι εχθροί σου θορυβούν· και όσοι σε μισούν έχουν υψώσει την κεφαλήν. Ψαλμοί 83:1, 2.

Ο κόσμος είχε μόλις καταστραφεί από τον κατακλυσμό του Νώε, και ο λόγος για τον οποίο ο Θεός προσδιόρισε το κλείσιμο της δοκιμασίας για τον προ του κατακλυσμού κόσμο ήταν ότι οι λογισμοί του ανθρώπου είχαν γίνει διαπαντός πονηροί. Η Αγία Γραφή ομιλεί περί ενότητας με διάφορους τρόπους, ένας από τους οποίους είναι το να βλέπουν «πρόσωπον προς πρόσωπον». Δύνανται δύο

να περιπατώσιν ομού, εάν δεν είναι σύμφωνοι;

Σας παρακαλώ δε, αδελφοί, διά του ονόματος του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, να λέγητε πάντες το αυτό, και να μη υπάρχωσι σχίσματα μεταξύ σας, αλλά να ήσθε τελείως ηνωμένοι εν τω αυτό νοΐ και εν τη αυτή γνώμη. Α΄ Κορινθίους 1:10.

Όταν ο Θεός συνέχεε τη γλώσσα κατά την κρίση επί του βασιλείου του Νεβρώδ, αυτό δείχνει ότι, πριν από τη σύγχυση, όλοι ήσαν ενωμένοι, και επομένως όλοι είχαν τον ίδιο χαρακτήρα, και ο χαρακτήρας αυτός ήταν μία θρησκεία βασισμένη στα ανθρώπινα έργα—σε αντίθεση με εκείνους στο ίδιο ακριβώς κεφάλαιο που αντιπροσωπεύονται από τον Αβραάμ. Ο Σημ ήταν πιστή ψυχή στον καιρό του Νεβρώδ. Οι ιστορικοί υποδεικνύουν τον Σημ ως εκείνον που θανάτωσε τον Νεβρώδ, τον ισχυρό επαναστάτη ενόπιον του Κυρίου. Το ουσιώδες σημείο παραμένει και χωρίς τις απόψεις των ιστορικών, διότι ο Σημ είναι άνθρωπος της διαθήκης, ο οποίος ανιχνεύει το αίμα του έως τον Νώε, άνθρωπο της διαθήκης, ο οποίος ανιχνεύει το αίμα του πίσω έως τον Σηθ, άλλον άνθρωπο της διαθήκης, ο οποίος εισήλθε στην ιστορία της διαθήκης για να αντικαταστήσει τον αδελφό του Άβελ, ο οποίος ήταν άλλος άνθρωπος της διαθήκης και άμεσος απόγονος του Αδάμ.

Η Γένεσις ένδεκα είναι η μεγάλη διαμάχη μεταξύ του Χριστού και του Σατανά, στο πλαίσιο μιας διαθήκης ζωής και μιας διαθήκης θανάτου. Ο Νεβρώδ αντιπροσωπεύει τον μέγαν κυνηγόν ενόπιον του Κυρίου, διότι αντιπροσωπεύει μια εκκλησία που έχει πολλούς αφοσιωμένους οπαδούς. Ο Άβραμ, μέσω του Σημ, αντιπροσωπεύει μια εκκλησία που έχει μόνον ολίγους αφοσιωμένους οπαδούς. Ο Σημ ήταν ο άνθρωπος της διαθήκης όταν ο Νεβρώδ οικοδομούσε τον πύργο του, αλλά οι δύο διαθήκες στο ενδέκατο κεφάλαιο αντιπροσωπεύονται όχι από τον Σημ και τον Νεβρώδ, αλλά από τον Νεβρώδ και τον Αβραάμ. Ο Παύλος προσδιορίζει σαφώς αυτόν τον προφητικό κανόνα.

Διότι οὗτος ὁ Μελχισεδέκ, βασιλεὺς Σαλήμ, ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ, ὁ ὁποῖος συνήντησε τὸν Ἀβραάμ ἐπιστρέφοντα ἀπὸ τῆ σφαγῆ τῶν βασιλέων καὶ τὸν εὐλόγησε· εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ὁ Ἀβραάμ ἔδωκε δέκατον ἀπὸ πάντα· ὁ ὁποῖος, πρῶτον μὲν ἐρμηνευόμενος Βασιλεὺς δικαιοσύνης, ἔπειτα δὲ καὶ Βασιλεὺς Σαλήμ, ὅπερ εἶναι Βασιλεὺς εἰρήνης· ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, ἀγενεαλόγητος, μὴ ἔχων μῆτε ἀρχὴν ἡμερῶν μῆτε τέλος ζωῆς, ἀλλὰ ἀφομοιωμένος μὲ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, μένει ἱερεὺς εἰς τὸ διηνεκές. Θεωρεῖτε δὲ πόσον μέγας ἦτο οὗτος, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ὁ πατριάρχης Ἀβραάμ ἔδωκε δέκατον ἀπὸ τὰ ἀκροθίνια.

Και αληθώς εκείνοι από τους υιούς του Λευΐ, που λαμβάνουν το αξίωμα της ιερωσύνης, έχουν εντολή να εισπράττουν δεκάτες από τον λαό σύμφωνα με τον νόμο, δηλαδή από τους αδελφούς τους, μολονότι και αυτοί προέρχονται από την οσφύ του Αβραάμ·

Αλλ' εκείνος, του οποίου η γενεαλογία δεν λογίζεται από αυτούς, έλαβε δεκάτας από τον Αβραάμ και ευλόγησε εκείνον που είχε τις επαγγελίες. Και χωρίς καμία αντίρρηση, το κατώτερο ευλογείται από το ανώτερο. Και εδώ μεν δεκάτας λαμβάνουν άνθρωποι που αποθνήσκουν· εκεί δε τις λαμβάνει εκείνος για τον οποίο δίδεται μαρτυρία ότι ζει. Και, τρόπον τινά, και ο Λευΐ, ο οποίος λαμβάνει δεκάτας, κατέβαλε δεκάτας μέσω του Αβραάμ. Διότι ήταν ακόμη στην οσφύ του πατέρα του, όταν τον συνάντησε ο Μελχισεδέκ. Εβραίους 7:1–10.

Υπάρχει πολλή παρούσα αλήθεια στο θέμα του Μελχισεδέκ, αλλά εγώ απλώς επισημαίνω ότι ο Παύλος διδάσκει άμεσα πως τα προφητικά χαρακτηριστικά των ανθρώπων της διαθήκης —και με αυτό εννοώ άνδρες και γυναίκες στην εμπνευσμένη μαρτυρία, των οποίων η Γραφική μαρτυρία προσδιορίζει έναν σταθμό στην προφητική γραμμή της διαθήκης του Θεού με την ανθρωπότητα— ο Παύλος διδάσκει ότι ο Μελχισεδέκ, ο οποίος έζησε πριν εδραιωθεί η Λευιτική ιερωσύνη στο Σινά, και επομένως πάνω από τετρακόσια χρόνια πριν υπάρξει Λευιτική ιερωσύνη, είχε λάβει δέκατο από τον Λευί. Για να ανήκει κανείς στη Λευιτική ιερωσύνη, έπρεπε να είναι Λευίτης που να μπορεί να αποδείξει την εξ αίματος καταγωγή του από τον Λευί. Ο Μελχισεδέκ δεν μπορούσε να αποδείξει ότι η καταγωγή του προερχόταν από τη γραμμή του Λευί, διότι ο Λευί δεν είχε ακόμη γεννηθεί.

Η γραμμή της προφητείας που αντιπροσωπεύει τη διαθήκη του Θεού με τον Αδάμ και την Εύα είναι στην πραγματικότητα δύο διαθήκες. Η πρώτη ήταν μια διαθήκη ζωής με μια απλή δοκιμασία. Μετά την πτώση και την αποτυχημένη δοκιμασία, η επόμενη διαθήκη περιλάμβανε το αίμα ενός αμνού, ώστε να παρασχεθεί ένδυμα. Έπειτα υπήρξε η διαθήκη του Θεού με την ανθρωπότητα, που αντιπροσωπεύεται από το ουράνιο τόξο, τον Νώε και τη λατρεία στο θυσιαστήριο. Κατόπιν, στο ενδέκατο κεφάλαιο της Γένεσης, άρχισε η διαθήκη του Θεού με έναν εκλεκτό λαό, ο οποίος θα ονομαζόταν Εβραίοι. Σε καθεμία από αυτές τις αφηγήσεις, τα βιβλικά πρόσωπα είναι άνδρες ή γυναίκες της διαθήκης.

Στη Γένεση ένδεκα εκτίθεται η αρχή της διαθήκης της ζωής με έναν εκλεκτό λαό, και εκτίθεται ακριβώς εκεί όπου ο Νεβρώδ εγκαθιδρύει τη διαθήκη του θανάτου, όπως αυτή παριστάνεται από τα πλίνθια και την ασφαλτο, τα οποία αποτελούσαν το παραποίημα των αλάξευτων λίθων και της απουσίας κονιάματος που αντιπροσώπευε το θυσιαστήριο. Η αδελφή Ουάιτ μάς πληροφορεί ότι το θυσιαστήριο αντιπροσωπεύει τον Χριστό· συνεπώς, η θρησκεία του Νεβρώδ, η οποία είναι παραπονημένη θρησκεία, αντιπροσωπεύει έναν παραπονημένο Χριστό.

Και είπαν αλλήλους: Εμπρός, ας κατασκευάσωμεν πλίνθους και ας τας οπτήσωμεν καλώς. Και είχαν πλίνθους αντί λίθων, και ασφαλτον είχαν αντί κονιάματος. Γένεσις 11:3.

Και εάν μου κάμεις θυσιαστήριον εκ λίθου, δεν θέλεις οικοδομήσει αυτό εκ πελεκητών λίθων· διότι εάν υψώσεις το εργαλείον σου επ' αυτό, εμίανες αυτό. Έξοδος 20:25.

«Διατρέχομεν κίνδυνον να αναμειγνύωμεν το ιερό και το κοινό. Το άγιο πυρ από τον Θεό πρέπει να χρησιμοποιείται στις προσπάθειές μας. Το αληθινό θυσιαστήριο είναι ο Χριστός· το αληθινό πυρ είναι το Άγιον Πνεύμα. Αυτή είναι η εμπνευσίς μας. Μόνον καθώς το Άγιον Πνεύμα οδηγεί και κατευθύνει έναν άνθρωπο, αυτός είναι ασφαλής σύμβουλος. Εάν απομακρυνθώμεν από τον Θεό και από τους εκλεκτούς Του για να ζητήσωμεν οδηγία σε ξένα θυσιαστήρια, θα λάβωμεν απάντησιν σύμφωνα με τα έργα μας.» Selected Messages, βιβλίο 3, σ. 300.

Μεταξύ άλλων αληθειών, ένα από τα διδάγματα που αντλούνται προφητικώς από τη Γένεση ένδεκα είναι ότι αυτή αντιπροσωπεύει την αρχή μιας προφητικής γραμμής. Ο κατακλυσμός του Νώε σηματοδοτεί έναν προφητικό διαχωρισμό. Όταν ο Νώε εξήλθε από την κιβωτό, επρόκειτο να υπάρξει μια νέα μέθοδος λατρείας, και η μέθοδος της λατρείας παράγει πάντοτε δύο τάξεις

λατρευτών, όπως εκτίθεται στην ιστορία του Κάιν και του Άβελ. Η Γένεση ένδεκα είναι ένας νέος κόσμος, με μια αρχική ιστορία που γίνεται η θεμελιώδης αφήγηση της τελικής ιστορίας, καθώς ο λαός της διαθήκης του Θεού των εσχάτων ημερών καλεί τους εργάτες της ενδεκάτης ώρας να εξέλθουν από τη Βαβυλώνα κατά τη διάρκεια της κρίσεως του νόμου της Κυριακής. Ο Νεβρώδ είναι ο άνθρωπος της αμαρτίας κατά την κρίση του νόμου της Κυριακής, και ο Σημ, ο οποίος είναι ο Αβραάμ, είναι ο άνθρωπος του Θεού μέσα σε αυτήν ακριβώς την ίδια κρίση. Η διασπορά και η σύγχυση των γλωσσών της Γένεσης ένδεκα άρχισαν λίγο αφότου ο Νώε εξήλθε από την κιβωτό. Το θέμα του ενδέκατου κεφαλαίου είναι οι δύο διαθήκες, και η αφήγηση φθάνει στο συμπέρασμά της όταν το τρίτο βήμα της Αβρααμικής διαθήκης εκτίθεται στο κεφάλαιο είκοσι δύο.

Το ενδέκατο κεφάλαιο αποτελεί την άλφα ιστορία της γραμμής του Αβραάμ, η οποία φθάνει στην ωμέγα ιστορία στο εικοστό δεύτερο κεφάλαιο. Η αρχική ιστορία της Βαβέλ του Νεβρώδ και η τελική ιστορία της προσφοράς του Ισαάκ αμφοτέρως αντιπροσωπεύουν την τελική κρίση επί της ανθρωπότητας. Η γραμμή αρχίζει από τον πύργο του Νεβρώδ και εκτείνεται έως την προσφορά του Ισαάκ, και η γραμμή κορυφώνεται σε δύο αντίθετες προσφορές. Η προσφορά του Νεβρώδ λαμβάνει την εκτελεστική κρίση του Θεού, και η κρίση του Αβραάμ λαμβάνει την ευλογία του Θεού. Ο Νεβρώδ είναι το άλφα του ενδέκατου κεφαλαίου και ο Αβραάμ είναι το ωμέγα του εικοστού δευτέρου κεφαλαίου. Το ωμέγα είναι πάντοτε μεγαλύτερο, τουλάχιστον κατά είκοσι δύο φορές σύμφωνα με το εβραϊκό αλφάβητο, και η δύναμη που εκδηλώθηκε στη σύγχυση των γλωσσών και στη διασπορά των εθνών προς κάθε κατεύθυνση υπολειπόταν κατά πολύ της δύναμης του σταυρού. Ο πύργος του Νεβρώδ αντιπροσωπεύει τους Δίδυμους Πύργους της 11ης Σεπτεμβρίου και η προσφορά του Ισαάκ αντιπροσωπεύει τον νόμο της Κυριακής.

Η γραμμή της διαθήκης με έναν εκλεκτό λαό αρχίζει με το σύμβολο του αριθμού ένδεκα και τελειώνει με το σύμβολο του είκοσι δύο. Η γραμμή ολοκληρώνεται κατά τη λήξη της περιόδου δοκιμασίας στην άλφα ιστορία του Νεβρώδ, καθώς και στην ωμέγα ιστορία του Αβραάμ. Αυτή καθαυτή η ιστορία του Νεβρώδ και του Αβραάμ εκτίθεται στο πρώτο βιβλίο της Βίβλου, και τίθεται μέσα στο πλαίσιο της περισυλλογής των θραυσμάτων από την προσφάτως συντελεσθείσα καταστροφή του κατακλυσμού του Νώε. Στο πρώτο βιβλίο της Βίβλου, η απεικόνιση των δύο διαθηκών παρέχει δύο μάρτυρες, οι οποίοι εκθέτουν τη λήξη της περιόδου δοκιμασίας στη γραμμή από το ενδέκατο έως το εικοστό δεύτερο κεφάλαιο.

Ὁ ἀδικῶν, ἄς ἀδικῇ ἔτι· καὶ ὁ μεμιασμένος, ἄς μιανθῇ ἔτι· καὶ ὁ δίκαιος, ἄς δικαιωθῇ ἔτι· καὶ ὁ ἅγιος, ἄς ἁγιασθῇ ἔτι. Αποκάλυψις 22:11.

Ο Νεβρώδ παραμένει ακόμη άδικος και ακάθαρτος, και ο Αβραάμ παραμένει ακόμη δίκαιος και άγιος, όπως προσδιορίζεται στο άλφα της Γένεσης 11–22, καθώς και στο ωμέγα της Αποκάλυψης 22:11. Αμέσως πριν κλείσει ο καιρός της δοκιμασίας, διατυπώνεται στο εδάφιο 10 μια διακήρυξη να μη σφραγισθούν οι λόγοι της προφητείας του βιβλίου τούτου. Αμέσως πριν κλείσει ο καιρός της δοκιμασίας, στο αμέσως επόμενο εδάφιο, πρόκειται να υπάρξει στην Αποκάλυψη μια προφητεία που πρόκειται να αποσφραγισθεί. Δύο εδάφια μετά το εδάφιο ένδεκα, ο Χριστός παρέχει το κλειδί για να αποσφραγισθεί εκείνη η προφητεία.

Και λέγει προς εμέ· Μη σφραγίσης τους λόγους της προφητείας του βιβλίου τούτου· διότι ο καιρός είναι εγγύς. Όστις αδικεί, ας αδικήση έτι· και όστις είναι μεμιασμένος, ας μιανθή έτι· και όστις είναι δίκαιος, ας δικαιωθή έτι· και όστις είναι άγιος, ας αγιασθή έτι. Και ιδού, έρχομαι ταχέως· και ο μισθός μου είναι μετ' εμού, διά να αποδώσω εις έκαστον καθώς θέλει είσθαι το έργον αυτού.

Εγώ είμαι το Άλφα και το Ωμέγα, η αρχή και το τέλος, ο πρώτος και ο έσχατος. Αποκάλυψη 22:10–13.

Το εικοστό δεύτερο κεφάλαιο είναι το ωμέγα κεφάλαιο ολόκληρης της Βίβλου, και το κλειδί για το άνοιγμα της προφητείας στην Αποκάλυψη, η οποία είναι σφραγισμένη, είναι η αρχή την οποία ο Χριστός προσδιόρισε υπεράνω όλων των άλλων στο πρώτο κεφάλαιο της Αποκάλυψης. Το πρώτο κεφάλαιο είναι το πρώτο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου, και το εικοστό δεύτερο κεφάλαιο είναι το τελευταίο. Στα εδάφια εννέα έως ένδεκα του πρώτου κεφαλαίου, ο Ιωάννης συστήνει τον εαυτό του και προσδιορίζει τον Χριστό ως το Άλφα και το Ωμέγα.

Εγώ, ο Ιωάννης, ο οποίος είμαι και αδελφός σας και συμμετοχος στη θλίψη και στη βασιλεία και στην υπομονή του Ιησού Χριστού, βρισκόμουν στη νήσο που ονομάζεται Πάτμος, για τον λόγο του Θεού και για τη μαρτυρία του Ιησού Χριστού. Ήλθα σε πνευματική έκσταση κατά την ημέρα του Κυρίου, και άκουσα πίσω μου μια μεγάλη φωνή, σαν σάλπιγγα, που έλεγε: Εγώ είμαι το Άλφα και το Ωμέγα, ο πρώτος και ο έσχατος· και: Αυτό που βλέπεις, γράψ' το σε βιβλίο και στείλε το στις επτά εκκλησίες που είναι στην Ασία· στην Έφεσο, και στη Σμύρνη, και στην Πέργαμο, και στα Θυάτειρα, και στις Σάρδεις, και στη Φιλαδέλφεια, και στη Λαοδίκεια. Αποκάλυψη 1:9-11.

Στο εδάφιο ένδεκα, ο Ιωάννης βρίσκεται στην Πάτμο, αλλά στρέφεται στο εδάφιο δώδεκα, και από εκεί και στο εξής βρίσκεται στο ουράνιο αγιαστήριο. Έτσι, στα εδάφια 9/11, βρίσκουμε τη μαρτυρία του Ιωάννη, η οποία προσδιορίζει τον Ιησού ως το Άλφα και το Ωμέγα, κάτι που ο ίδιος ο Ιησούς είχε ήδη προσδιορίσει για τον εαυτό Του στο εδάφιο 8:

Εγώ είμαι το Άλφα και το Ωμέγα, η αρχή και το τέλος, λέγει ο Κύριος, ο Ων και ο Ην και ο Ερχόμενος, ο Παντοκράτωρ. Αποκάλυψις 1:8.

Στο όγδοο εδάφιο, ο Ιωάννης καταγράφει εκείνο που άκουσε τον Χριστό να λέγει περί του εαυτού Του. Στα εδάφια εννέα έως ένδεκα, ο Ιωάννης ομιλεί περί του εαυτού του. Αυτό αντιπροσωπεύει δύο μάρτυρες μέσα στα πρώτα ένδεκα εδάφια, οι οποίοι ταυτοποιούν τον Χριστό ως το Άλφα και το Ωμέγα. Τα εδάφια εννέα έως ένδεκα αποτελούν δική τους νοηματική ενότητα. Αν και συνδέονται με ολόκληρο το κεφάλαιο, στα εδάφια αυτά ο Ιωάννης ομιλεί περί του εαυτού του, ενώ στα εδάφια τέσσερα έως οκτώ ο Ιωάννης ομιλεί εκ μέρους της Θεότητας προς τις εκκλησίες Του. Το εδάφιο τέσσερα αρχίζει μία νοηματική ενότητα, η οποία ολοκληρώνεται στο εδάφιο οκτώ. Αυτό αναγνωρίζεται από τα εναρκτήρια χαρακτηριστικά του Χριστού, ο οποίος ήταν και είναι και πρόκειται ακόμη να έλθει, καθώς ταυτοποιείται στο εδάφιο τέσσερα και έπειτα πάλι στο εδάφιο οκτώ.

Ιωάννης προς τας επτά εκκλησίας τας εν τη Ασία· χάρις εις υμάς και ειρήνη από τον Όντα και τον Ήν και τον Ερχόμενον, και από των επτά Πνευμάτων, τα οποία είναι ενώπιον του θρόνου

αυτού, και από τον Ιησούν Χριστόν, όστις είναι ο μάρτυς ο πιστός, ο πρωτότοκος εκ των νεκρών και ο άρχων των βασιλέων της γης. Εις τον αγαπήσαντα ημάς και λούσαντα ημάς από των αμαρτιών ημών εν τω αίματι αυτού, και όστις έκαμεν ημάς βασιλείς και ιερείς εις τον Θεόν και Πατέρα αυτού, εις αυτόν η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν. Ιδού, έρχεται μετά των νεφελών, και θέλει ιδεί αυτόν πας οφθαλμός, και εκείνοι οίτινες εξεκέκντησαν αυτόν· και θέλουσι θρηγήσει επ' αυτόν πάσαι αι φυλαί της γης. Ναι, αμήν.

Εγώ είμαι το Άλφα και το Ωμέγα, η αρχή και το τέλος, λέγει Κύριος, ο ων και ο ην και ο ερχόμενος, ο Παντοκράτωρ. Αποκάλυψις 1:4–8.

Τα τρία πρώτα εδάφια του πρώτου κεφαλαίου παρουσιάζουν την αποκάλυψη του Ιησού Χριστού, η οποία αποσφραγίζεται ακριβώς πριν από το κλείσιμο της περιόδου δοκιμασίας, διότι το τρίτο εδάφιο λέγει: «ο καιρός είναι πλησίον». Το «ο καιρός είναι πλησίον» είναι η ίδια ακριβώς δήλωση με εκείνη του δεκάτου εδαφίου του εικοστού δευτέρου κεφαλαίου, η οποία λέγει: «μη σφραγίσης τους λόγους της προφητείας του βιβλίου τούτου, διότι ο καιρός είναι πλησίον». Η προφητεία που αποσφραγίζεται είναι η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού.

Το τέταρτο εδάφιο αρχίζει το άνοιγμα των σφραγίδων, και το τέταρτο εδάφιο αρχίζει με τη μαρτυρία του Ιωάννη, «Εγώ, ο Ιωάννης», και κατόπιν, στο όγδοο εδάφιο, είναι ο Χριστός εκείνος που προσδιορίζει τον εαυτό Του. Ανθρώπινος μάρτυρας στο πρώτο από τα πέντε εδάφια και θεϊκός μάρτυρας στο τέλος. Το τέταρτο εδάφιο προσδιορίζει τον Ουράνιο Πατέρα ως Εκείνον «ό ων και ό ην και ό έρχόμενος». Το όγδοο εδάφιο προσδιορίζει τον Χριστό ως Εκείνον «ό ων και ό ην και ό έρχόμενος».

Το κλειδί για την αποσφράγιση της Αποκαλύψεως του Ιησού Χριστού είναι η αρχή του άλφα και του ωμέγα. Ως ο Πρώτος και ο Έσχατος, ο Χριστός υπάρχει επίσης στο παρόν, μολονότι ήταν στο παρελθόν και θα είναι στο μέλλον. Το γεγονός ότι ο Ιησούς και ο Πατέρας είναι αμφοτέροι ο Θεός ο οποίος ήταν, και είναι, και πρόκειται να έλθει, αποτελεί μία ακόμη παρουσίαση του Χριστού ως Άλφα και Ωμέγα. Αυτός είναι το Άλφα και το Ωμέγα, ο Πρώτος και ο Έσχατος, η Αρχή και το Τέλος, και ήταν στην αρχή και θα είναι στο τέλος. Τα «κλειδιά» της βασιλείας, που δίδονται στην εκκλησία της Καισαρείας Φιλίππου, είναι επίσης το «κλειδί» που τίθεται επάνω στον ώμο του Ελιακίμ στο Ησαΐας 22:22. Το άλφα του βιβλίου της Αποκαλύψεως είναι το πρώτο κεφάλαιο και το ωμέγα είναι το εικοστό δεύτερο, ώστε βρίσκουμε ολόκληρο το εβραϊκό αλφάβητο στα κεφάλαια της Αποκαλύψεως. Το δέκατο τρίτο κεφάλαιο αντιπροσωπεύει την εξέγερση των Ηνωμένων Πολιτειών και κατόπιν του κόσμου. Το πρώτο κεφάλαιο παρουσιάζει τον Χριστό ως Άλφα και Ωμέγα και το εικοστό δεύτερο κεφάλαιο προσδιορίζει την ίδια αλήθεια, αλλά σε συνάφεια με την αποσφράγιση που μνημονεύεται στο πρώτο κεφάλαιο. Τα κεφάλαια ένα, δεκατρία και είκοσι δύο αντιπροσωπεύουν τα τρία εβραϊκά γράμματα τα οποία μαζί σχηματίζουν τη λέξη «αλήθεια».

Στο εικοστό τρίτο κεφάλαιο του Ματθαίου, ο Ιησούς εκθέτει οκτώ αλίμονα εναντίον των Φαρισαίων και των Σαδδουκαίων. Στο τελευταίο εδάφιο του εικοστού δευτέρου κεφαλαίου, η αντιπαράθεση του Χριστού με τους φιλονικούντες Ιουδαίους έληξε με το αίνιγμα του Δαβίδ, ένα αίνιγμα που μπορεί να λυθεί μόνο αν κατανοήσετε την αρχή του άλφα και του ωμέγα.

Ενώ οι Φαρισαίοι ήσαν συγκεντρωμένοι, ο Ιησούς τούς ρώτησε, λέγοντας: Τι φρονείτε περί του Χριστού; υιός τίνος είναι;

Λέγουσιν αὐτῷ· Ὁ Υἱὸς τοῦ Δαβίδ.

Λέγει προς αυτούς· Πώς λοιπόν ο Δαβίδ, εν Πνεύματι, τον αποκαλεί Κύριον, λέγων· Εἶπεν ο Κύριος προς τον Κύριόν μου· Κάθου εκ δεξιῶν μου, ἕως ὅτου θέσω τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδῶν σου; Εάν λοιπόν ο Δαβίδ τον αποκαλεί Κύριον, πώς είναι υιός του;

Και ουδείς ἠδυνήθη να του αποκρίνεται λόγον, οὔτε ἐτόλμησέ πλέον ουδείς ἀπὸ ἐκείνης της ἡμέρας να του υποβάλει ἄλλες ἐρωτήσεις. Ματθαῖος 22:41–46.

Το συμπέρασμα του εικοστού δευτέρου κεφαλαίου προσδιορίζει ἓνα ορόσημο της ιστορίας της διαθήκης. Ο Ιερεμίας αναφέρεται ἐπίσης σε αὐτή τη γραμμὴ της ἀλήθειας:

Ο λόγος που ἦλθε προς τον Ιερεμία ἀπὸ τον Κύριο, λέγων: Στάσου στην πύλη του οἴκου του Κυρίου και κήρυξε ἐκεῖ αὐτόν τον λόγο και πες: Ακούσατε τον λόγο του Κυρίου, πάντες εσεῖς του Ιουδα, που εισέρχεσθε ἀπὸ αὐτές τις πύλες για να προσκυνήσετε τον Κύριο. Οὕτω λέγει ο Κύριος των δυνάμεων, ο Θεός του Ισραήλ: Διορθώσατε τις οδοὺς σας και τα ἔργα σας, και θα σας κάνω να κατοικήσετε σε αὐτόν τον τόπο. Μη στηρίζεσθε σε ψευδεῖς λόγους, λέγοντας: Ναός του Κυρίου, ναός του Κυρίου, ναός του Κυρίου εἶναι αυτοί.

Διότι, εἴν ἀληθῶς διορθώσητε τας οδοὺς σας και τα ἔργα σας· εἴν ἀληθῶς ἀποδώσητε κρίσιν μεταξύ ἀνθρώπου και του πλησίον αὐτοῦ· εἴν δεν καταθλίβητε τον ξένον, τον ὀρφανόν και την χήραν, και δεν χύνητε ἀθῶον αἷμα εν τῷ τόπῳ τούτῳ, μηδέ περιπατήτε ὀπίσω ἄλλων θεῶν προς βλάβην σας· τότε θέλω σας κατοικήσει εν τῷ τόπῳ τούτῳ, εν τη γῆ την ὀποῖαν ἔδωκα εις τους πατέρας σας, εις τον αἰῶνα και ἕως του αἰῶνος. Ἰδού, σεις ἐμπιστεύεσθε εις λόγους ψευδεῖς, οἵτινες δεν ὀφελούσι. Θέλετε κλέπτει, φονεῦει και μοιχεύει, και ὀμνύει ψευδῶς, και θυμιά εις τον Βάαλ, και περιπατεῖ ὀπίσω ἄλλων θεῶν, τους ὀποῖους δεν ἐγνωρίσατε· και ἔπειτα ἔρχεσθε και ἵστασθε ἐνώπιόν μου εν τῷ οἴκῳ τούτῳ, ο ὀποῖος ἐκλήθη διὰ του ὀνόματός μου, και λέγετε, Ἐσώθημεν, διὰ να πράττωμεν πάντα ταῦτα τα βδελύγματα;

Μήπως ο οἶκος αὐτός, ο ὀποῖος καλεῖται με το ὀνομά μου, ἐγινε σπήλαιον ληστῶν στα μάτια σας; Ἰδού, και ἐγὼ το εἶδα, λέγει ο Κύριος. Ἀλλά υπάγετε τώρα στον τόπο μου που ἦταν στη Σηλώ, ὀπου ἔθεσα το ὀνομά μου στην ἀρχή, και ἰδεῖτε τι ἔκανα σ' αὐτόν ἐξαιτίας της πονηρίας του λαοῦ μου Ισραήλ.

Και τώρα, ἐπειδὴ ἐπράξατε πάντα ταῦτα τα ἔργα, λέγει ο Κύριος, και σας ἐλάλησα, ἐγειρόμενος προῖ και λαλῶν, ἀλλά δεν ἠκούσατε· και σας ἐκάλεσα, ἀλλά δεν ἀπεκρίθητε· διὰ τούτο θα πράξω εις τον οἶκον τούτον, ο ὀποῖος καλεῖται με το ὀνομά μου, εις τον ὀποῖον σεις ἔχετε την πεποῖθησίν σας, και εις τον τόπον τον ὀποῖον ἔδωκα εις ἐσάς και εις τους πατέρας σας, καθὼς ἐπράξα εις τη Σηλώ. Και θα σας ἐκβάλω ἀπὸ ἐνώπιόν μου, καθὼς ἐξέβαλα πάντας τους ἀδελφούς σας, ὀλον το σπέρμα του Ἐφραῖμ. Διὰ τούτο μη προσευχηθῆς συ υπέρ του λαοῦ τούτου, μήτε ὑψωσης κραυγὴν μήτε προσευχὴν υπέρ αὐτῶν, μήτε να κάμεις δέησιν προς ἐμέ· διότι δεν θα σε ακούσω. Ιερεμίας 7:1–16.

Ο Ιερεμίας διατάχθηκε να μη προσευχηθεῖ για τον ἀρχαῖο Ισραήλ, διότι εἶχαν φθάσει σε σημεῖο μη ἐπιστροφῆς, ὀπως και οι φιλονεικούντες Ιουδαῖοι στο τέλος του εικοστού δευτέρου κεφαλαίου.

Όταν ο Μωυσής, (άνθρωπος της διαθήκης) βρέθηκε αντιμέτωπος με την απόφαση του Θεού να καταστρέψει τον εκλεκτό λαό της διαθήκης, ο Μωυσής μεσίτευσε με προσευχή. Στο έβδομο κεφάλαιο, ο Ιερεμίας λαμβάνει εντολή να μη προσευχηθεί για τον ίδιο ακριβώς λαό της διαθήκης. Η προφητική ιστορία της Σηλώ προσδιορίζεται ως διαδοχική και σωρευτική απόδειξη ότι ο Θεός απορρίπτει έναν εκλεκτό λαό της διαθήκης, όταν η αμαρτία του φθάνει σε αλύτρωτο σημείο, όπως εκφράζεται σε ένα εδάφιο.

Ο Εφραΐμ είναι προσκολλημένος στα είδωλα· άφησέ τον μόνον. Ωσηέ 4:17.

Στην ιστορία της διαθήκης, το σημείο στο οποίο ο Θεός τερματίζει τη διαθηκική Του σχέση αποτελεί ένα συγκεκριμένο ορόσημο. Η απόρριψη της αναφοράς του Ιησού του Ναυή και του Χάλεβ, που σηματοδοτεί τη δέκατη δοκιμασία, είναι ένα ακόμη παράδειγμα. Λίγα κεφάλαια αργότερα, λέγεται επίσης στον Ιερεμία να μη προσευχηθεί για αυτόν τον λαό.

Διὰ τοῦτο μὴ προσεύχου σὺ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τούτου, μηδὲ ἀνάπεμψον ὑπὲρ αὐτῶν κραυγὴν ἢ δέησιν· διότι δὲν θὰ εἰσακούσω αὐτούς, ἐν τῷ καιρῷ καθ' ὃν θὰ βοήσουν πρὸς ἐμέ ἐξ αἰτίας τῆς θλίψεώς των. Ἰερεμίας 11:14.

Στο έβδομο κεφάλαιο, η απόρριψη των Λαοδικέων κατά τον κυριακάτικο νόμο, όπως παριστάνεται από τον συμβολισμό του Σιλωάμ, προσδιορίζει εκείνο το οποίο «θα πράξει» στο εγγύς μέλλον.

Διὰ τοῦτο θὰ πράξω εἰς τοῦτον τὸν οἶκον, ὁ ὁποῖος ἐπικέκληται μετὰ τὸ ὄνομά μου, εἰς τὸν ὁποῖον σεῖς ἐλπίζετε, καὶ εἰς τὸν τόπον τὸν ὁποῖον ἔδωκα εἰς ἐσᾶς καὶ εἰς τοὺς πατέρας σας, καθὼς ἔπραξα εἰς τὴν Σηλώ. Καὶ θὰ σᾶς ἀπορρίψω ἀπὸ προσώπου μου, καθὼς ἀπέρριψα πάντας τοὺς ἀδελφούς σας, ὅλον τὸ σπέρμα τοῦ Ἐφραΐμ. Διὰ τοῦτο μὴ προσευχηθῆς σὺ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τούτου, μηδὲ ὑψώσεις κραυγὴν μηδὲ προσευχὴν ὑπὲρ αὐτῶν, μηδὲ κάμης ἰκεσίαν πρὸς ἐμέ· διότι δὲν θὰ σοῦ εἰσακούσω. Ἰερεμίας 7:14–16.

Στο ενδέκατο κεφάλαιο, η εντολή να μη γίνει προσευχή αφορά τον φόβο που θα καταλάβει τους Λαοδικείς όταν βρεθούν στον καιρό της θλίψεως που ακολουθεί τον νόμο της Κυριακής. Ο φόβος που βιώνουν εντάσσεται στην ιστορία της απορρίψεώς τους της διαθήκης.

Ἀκούσατε τοὺς λόγους τῆς διαθήκης ταύτης, καὶ λαλήσατε πρὸς τοὺς ἄνδρας τοῦ Ἰουδα καὶ πρὸς τοὺς κατοικοῦντας ἐν Ἱερουσαλήμ· καὶ ἐρεῖς πρὸς αὐτούς,

Οὕτως λέγει Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ·

Επικατάρατος ὁ ἄνθρωπος που δὲν ὑπακούει στους λόγους αυτής της διαθήκης, την οποία πρόσταξα στους πατέρες σας κατά την ημέρα που τους έβγαλα ἀπὸ τη γη της Αιγύπτου, ἀπὸ την κάμινο του σιδήρου, λέγοντας: Ὑπακούετε στη φωνή μου καὶ πράττετε σύμφωνα με ὅλα ὅσα σας προστάζω· καὶ θὰ εἴστε λαὸς μου, καὶ ἐγὼ θὰ εἶμαι Θεὸς σας· ὥστε να εκπληρώσω τον ὄρκο που ὀρκίστηκα στους πατέρες σας, ὅτι θὰ τους δώσω γη ρέουσα ἀπὸ γάλα καὶ μέλι, ὅπως εἶναι αὐτὴ ἡ ἡμέρα.

Τότε ἀποκρίθηκα καὶ εἶπα: Γένοιτο, Κύριε. Τότε ὁ Κύριος μού εἶπε,

Κήρυξε πάντας τούτους τούς λόγους ἐν ταῖς πόλεσιν τοῦ Ἰούδα καὶ ἐν ταῖς ρύμαις τῆς Ἱερουσαλήμ, λέγων· Ἀκούσατε τοὺς λόγους τῆς διαθήκης ταύτης καὶ ποιήσατε αὐτούς. Διότι διεμαρτυρόμη ἐπιμόνωσ πρὸς τοὺς πατέρας ὑμῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν αὐτοὺς ἀνήγαγον ἐκ γῆς Αἰγύπτου ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης, ἐγείρων πρῶτ' καὶ διαμαρτυρόμενος, λέγων· Ὑπακούσατε εἰς τὴν φωνὴν μου. Ἄλλ' οὐχ ὑπήκουσαν, οὐδὲ ἐκλιναν τὸ οὖς αὐτῶν, ἀλλ' ἐπορεύθησαν ἕκαστος κατὰ τὰ διανοήματα τῆς πονηρᾶς καρδίας αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἐπάξω ἐπ' αὐτοὺς πάντας τοὺς λόγους τῆς διαθήκης ταύτης, οὓς ἐνετειλάμην αὐτοῖς νὰ ποιήσωσιν· ἀλλ' οὐκ ἐποίησαν.

Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς ἐμέ· Ἀνεκαλύφθη συνωμοσία ἐν μέσῳ τῶν ἀνδρῶν τοῦ Ἰούδα καὶ ἐν μέσῳ τῶν κατοίκων τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἐπέστρεψαν εἰς τὰς ἀνομίας τῶν προπατόρων αὐτῶν, οἵτινες ἠρνήθησαν νὰ ἀκούσωσι τοὺς λόγους μου· καὶ ἐπορεύθησαν ὀπίσω ἄλλων θεῶν διὰ νὰ λατρεύσωσιν αὐτούς· ὁ οἶκος τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ὁ οἶκος τοῦ Ἰούδα παρέβησαν τὴν διαθήκην μου, τὴν ὁποίαν ἔκαμα μετὰ τῶν πατέρων αὐτῶν.

Διὰ τοῦτο οὕτως λέγει Κύριος· Ἴδου, ἐγὼ θὰ φέρω ἐπ' αὐτοὺς κακόν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν θὰ δυνηθοῦν νὰ διαφύγουν· καὶ ἐὰν κράξουν πρὸς ἐμέ, δὲν θὰ εἰσακούσω αὐτούς. Τότε αἱ πόλεις τοῦ Ἰούδα καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Ἱερουσαλήμ θὰ ὑπάγουν καὶ θὰ βοηθήσουν πρὸς τοὺς θεοὺς εἰς τοὺς ὁποίους προσφέρουν θυμίαμα· ἀλλ' αὐτοὶ δὲν θὰ δυνηθοῦν νὰ τοὺς σώσουν διόλου ἐν καιρῷ τῆς θλίψεώς των. Διότι, κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν πόλεων σου ἦσαν οἱ θεοὶ σου, ὧ Ἰούδα· καὶ κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ὁδῶν τῆς Ἱερουσαλήμ ἐστήσατε θυσιαστήρια εἰς τὸ αἰσχρὸν ἐκεῖνο πρᾶγμα, θυσιαστήρια διὰ νὰ καίητε θυμίαμα εἰς τὸν Βάαλ.

Διὰ τοῦτο μὴ προσεύχου σὺ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τούτου, μηδὲ ἀνάπεμπε κραυγὴν ἢ δέησιν ὑπὲρ αὐτῶν· διότι δὲν θέλω εἰσακούσει αὐτούς ἐν τῷ καιρῷ καθ' ὃν θὰ κράξουν πρὸς ἐμέ ἕνεκα τῆς θλίψεως αὐτῶν. Ἱερεμίας 11:1–14.

Ἡ ἀνάσταση των υποψηφίων, ὥστε νὰ συγκαταλεχθῶν μεταξύ των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, προσδιορίζεται στην Αποκάλυψη 11:11· καὶ ἡ τελικὴ συνάθροισή τους προσδιορίζεται στον Ησαΐα 11:11· καὶ ἡ ἐξωτερικὴ γραμμὴ του δράκοντος, του θηρίου καὶ του ψευδοπροφήτη προσδιορίζεται στον Δανιήλ 11:11· ἡ κρίση των ζιζανίων διὰ του νόμου της Κυριακῆς προσδιορίζεται στον Ιεζεκιήλ 11:11, καὶ ἡ τιμωρία καὶ ὁ φόβος που ἐπέρχεται ἐπὶ των μωρῶν παρθένων προσδιορίζεται στον Ιερεμία 11:11.

Ἡ ἐντολὴ νὰ μὴ προσεύχουσαι γιὰ αὐτὸν τον λαὸ εἶναι το ὁρόσημο στα τελευταία εδάφια του κατὰ Ματθαῖον κεφαλαίου εικοσιδύο, καὶ το κεφάλαιο εικοσιτρία προσδιορίζει οκτὼ οὐαὶ ἐπάνω στον Αντβεντισμό. Το κεφάλαιο εικοσιτρία εἶναι εἴτε ἡ 22α Οκτωβρίου 1844 εἴτε ὁ νόμος της Κυριακῆς. Καὶ τα δύο αὐτὰ ὁρόσημα ἀποτελοῦν ἐκπλήρωση του γάμου, καὶ ὁ γάμος εἶναι μεταξὺ μίας νύμφης καὶ ἐνός συζύγου, οἱ ὁποῖοι ἐνώνονται σε μία σάρκα. Ἡ ολοκλήρωση του γάμου ἀντιπροσωπεύει τὴν ἐξιλέωση, ἢ «τὴν εἰς ἓνα ἐνότητα». Ὁ ἄνθρωπος δημιουργήθηκε κατ' εἰκόνα του Θεοῦ, καὶ Αὐτός δημιούργησε ἄρσεν καὶ θήλυ. Οἱ ἀπόγονοί τους ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ εἴκοσι τρία χρωμοσώματα ἀπὸ τον ἄνδρα καὶ εἴκοσι τρία ἀπὸ τὴ γυναῖκα. Μαζί, τα σαράντα ἐξί χρωμοσώματά τους συγκροτοῦν τον ναό. Κάθε άτομο εἶναι ναός, διότι δὲν γνωρίζετε ὅτι εἶστε ὁ ναός του Κυρίου;

Η ολοκλήρωση του γάμου, όταν οι δύο γίνονται ένα, είναι ο συνδυασμός δύο ναών των είκοσι τριών, ώστε να σχηματισθεί ένας ναός των σαράντα έξι. Ο Χριστός είναι Εκείνος που οικοδομεί τον ναό, και οικοδομεί την εκκλησία Του ως τον θηλυκό ναό που πρόκειται να ενωθεί με τον αρσενικό ναό Του. Η σύνδεση πραγματοποιείται όταν ο ανθρώπινος ναός ενώνεται με το Θείο στα Άγια των Αγίων του ναού του Θεού. Το «είκοσι τρία» είναι σύμβολο της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, και το έργο αυτό άρχισε στο τέλος της προφητείας των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών. Το εικοστό τρίτο κεφάλαιο του Ματθαίου είναι η απαγγελία κατά των Λαοδικέων Αντβεντιστών της Εβδομης Ημέρας, οι οποίοι είναι παραχάραξη των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες είναι ο όγδοος, ο εκ των επτά, και είναι εκείνοι που ανασταίνονται κατά την όγδοη ημέρα, και είναι οι οκτώ ψυχές επί της κιβωτού του Νώε, είναι οι οκτώ απόγονοι του Σηθ, και η σφραγίδα επί των μετώπων αυτών προτυπωνόταν διά της περιτομής, η οποία τελούνταν κατά την όγδοη ημέρα. Είναι οι ιερείς που χρίονται προς υπηρεσίαν κατά την όγδοη ημέρα, και η εκφώνηση οκτώ ουαί κατά του Αντβεντισμού στο εικοστό τρίτο κεφάλαιο είναι εκφώνηση κατά του πλαστού ογδούου.

Η εξαγγελία του ουαί έναντιον των μωρών παρθένων προηγείται από τη σφράγιση του λαού του Θεού στο τελευταίο εδάφιο του κεφαλαίου είκοσι δύο. Το κεφάλαιο είκοσι δύο αντιστοιχεί στο κεφάλαιο είκοσι δύο της Γενέσεως, διότι το πρώτο βιβλίο της Παλαιᾶς Διαθήκης προτυποῖ το πρώτο βιβλίο της Καινῆς Διαθήκης. Στην καρδιά της προφητικῆς γραμμῆς του Ματθαίου ἔνδεκα μέχρι το κεφάλαιο είκοσι δύο, ἢ ὅποια ἀποτελεῖται ἀπὸ δώδεκα κεφάλαια, καὶ το ἕκτο ἀπὸ αὐτὰ τα δώδεκα κεφάλαια εἶναι το κεφάλαιο δεκαἕξι, ὅπου το ὄνομα τοῦ Σίμωνος Βαριωνᾶ μετεβλήθη σε Πέτρο.

Και ἐγὼ δε σου λέγω, ὅτι συ εἶσαι Πέτρος, καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς πέτρας θέλω οικοδομήσει τὴν ἐκκλησίαν μου· καὶ πύλαι ἄδου δὲν θέλουσι κατισχύσει αὐτῆς. Ματθαῖος 16:18.

Υπάρχουν 459 εδάφια στα κεφάλαια ἔνδεκα ἕως εἴκοσι δύο του Ματθαίου. Το μεσαῖο εδάφιο εἶναι το εδάφιο δεκαεπτὰ του κεφαλαίου δεκαἕξι, ἀλλὰ το εδάφιο αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ διαχωριστεῖ ἀπὸ τα εδάφια δεκαοκτὼ καὶ δεκαεννέα, διότι ἀποτελοῦν μία ενιαία δήλωση.

Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτόν· Μακάριος εἶσαι, Σίμων Βαριωνά· διότι σὰρκα καὶ αἷμα δὲν σου το ἀποκάλυψαν, ἀλλὰ ὁ Πατὴρ μου ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης σου λέγω ὅτι συ εἶσαι Πέτρος, καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς πέτρας θέλω οικοδομήσει τὴν ἐκκλησίαν μου· καὶ πύλαι ἄδου δὲν θέλουσι κατισχύσει κατ' αὐτῆς. Καὶ θέλω σοὶ δώσει τὰς κλεῖδας τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν· καὶ ὅ,τι ἀν δέσης ἐπὶ τῆς γῆς, θέλει εἶσθαι δεδεμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς· καὶ ὅ,τι ἀν λύσης ἐπὶ τῆς γῆς, θέλει εἶσθαι λελυμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Ματθαῖος 16:17–19.

Το ἴδιο τὸ κέντρο τῶν κεφαλαίων ἔνδεκα ἕως εἴκοσι δύο εἶναι ἡ θεμελιώδης διατυπωμένη δήλωση τῆς διαθήκης γιὰ τὸν Χριστιανισμό. Μέσα σε ἐκείνη τὴ δήλωση, τὸ ὄνομα τοῦ Σίμωνος μεταβάλλεται σε Πέτρος, πράγμα τὸ ὁποῖο, ὅταν ἐφαρμόσει κανεὶς τὴν ἀριθμητικὴ θέση που κατέχει κάθε γράμμα τῆς ἀγγλικῆς γλώσσας—ὅπως ὅτι τὸ “a” εἶναι ἓνα καὶ τὸ “z” εἶναι εἴκοσι ἕξι—, δείχνει ὅτι τὸ “p” εἶναι 16, τὸ “e” εἶναι 5, τὸ “t” εἶναι 20, ἓνα ἀκόμη “e” εἶναι 5 καὶ τὸ “r” εἶναι 18. Ὅταν πολλαπλασιάσετε 16 X 5 X 20 X 5 X 18, τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι 144.000, καὶ ἡ

αναφορά στην αλλαγή του ονόματος του Πέτρου, σύμβολο σχέσεως διαθήκης, βρίσκεται στο κεφάλαιο 16, εδάφιο 18, και το πρώτο γράμμα του Peter είναι ο αριθμός 16 και το τελευταίο γράμμα είναι ο αριθμός 18. Όλα αυτά βρίσκονται στο κέντρο δώδεκα κεφαλαίων που αρχίζουν με το σύμβολο του ένδεκα και τελειώνουν με το σύμβολο του είκοσι δύο.

Η γραμμή εκείνη απαντά επίσης στα κεφάλαια ένδεκα έως είκοσι δύο της Γένεσης, και στη γραμμή αυτή υπάρχουν 305 εδάφια, γεγονός που προσδιορίζει το κεφάλαιο δεκαεπτά και το εδάφιο ένδεκα ως το κέντρο αυτής της γραμμής. Αυτή η γραμμή των δώδεκα κεφαλαίων του πρώτου βιβλίου της Παλαιάς Διαθήκης προσδιορίζει τη διαθήκη με τον Αβραάμ και αντιπροσωπεύει τη γραμμή του άλφα που συναντά τη γραμμή του ωμέγα, στα ίδια κεφάλαια του πρώτου βιβλίου της Καινής Διαθήκης. Το κεντρικό σημείο της γραμμής του ωμέγα στον Ματθαίο είναι το αποκορύφωμα της σχέσεως διαθήκης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, οι οποίοι είναι το σημείο της διαθήκης που υψώνεται κατά τον νόμο της Κυριακής. Το κεντρικό εδάφιο της γραμμής της Γένεσης προσδιορίζει όχι μόνο το κεντρικό εδάφιο, αλλά και το δεύτερο ή μεσαίο βήμα της τριπλής διαθήκης με τον Αβραάμ, και εξίσου σημαντικά το σημείο της διαθήκης.

Και θέλετε περιτέμνει την σάρκα τῆς ἀκροβυστίας σας· καὶ τοῦτο θέλει εἶσθαι σημεῖον τῆς διαθήκης μεταξὺ ἐμοῦ καὶ ὑμῶν. Γένεσις 17:11.

Θα συνεχίσουμε αυτά τα θέματα στο επόμενο άρθρο.

«Κατόπιν, καθώς σάρωνε το χώμα και τα απορρίμματα, τα ψεύτικα κοσμήματα και τα κίβδηλα νομίσματα, όλα σηκώθηκαν και βγήκαν από το παράθυρο σαν σύννεφο, και ο άνεμος τα παρέσυρε μακριά. Μέσα στη βοή, έκλεισα τα μάτια μου για μια στιγμή· όταν τα άνοιξα, τα απορρίμματα είχαν όλα εξαφανιστεί. Τα πολύτιμα κοσμήματα, τα διαμάντια, τα χρυσά και αργυρά νομίσματα, κείτονταν διάσπαρτα με αφθονία σε όλο το δωμάτιο.

Ἐπειτα ἔθεσε ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν μίαν θήκην, πολὺ μεγαλύτεραν καὶ ὠραιότεραν ἀπὸ τὴν προτέραν, καὶ συνήθροισε τοὺς πολυτίμους λίθους, τοὺς διαμάντιας, τὰ νομίσματα, κατὰ χεῖρας ὀλοκλήρους, καὶ τὰ ἔρριπτεν εἰς τὴν θήκην, ἕως ὅτου δὲν ἔμεινεν οὐδὲ ἓν, μολονότι μερικὰ ἀπὸ τὰ διαμάντια δὲν ἦσαν μεγαλύτερα ἀπὸ τὴν ἀκίδα μιᾶς καρφίτσης.

«Τότε με κάλεσε να “έλθω και να δω”.»

«Κοίταξα μέσα στο κιβώτιο, αλλά τα μάτια μου θαμβώθηκαν από το θέαμα. Έλαμπαν με δέκα φορές μεγαλύτερη δόξα από την προηγούμενή τους. Νόμισα ότι είχαν λειανθεί μέσα στην άμμο από τα πόδια εκείνων των ασεβών προσώπων που τα είχαν σκορπίσει και καταπατήσει στο χώμα. Ήσαν τοποθετημένα με όμορφη τάξη μέσα στο κιβώτιο, το καθένα στη θέση του, χωρίς να διακρίνεται κανένα ίχνος από τον κόπο του ανθρώπου που τα είχε ρίξει μέσα. Αναφώνησα από καθαρή χαρά, και εκείνη η αναφώνηση με ξύπνησε.» Early Writings, 83.

«Τοποθετείτε την έλευση του Κυρίου υπερβολικά μακριά. Είδα ότι η όψιμη βροχή ερχόταν τόσο [αιφνιδίως όσο] η κραυγή του μεσονυκτίου, και με δεκαπλάσια δύναμη». Spalding and Magan, 5.

Καὶ ἐν παντὶ ζητήματι σοφίας καὶ συνέσεως, περὶ τοῦ ὁποῖου ὁ βασιλεὺς ἐζήτησεν ἀπ’ αὐτῶν, τοὺς εὗρεν δεκαπλάσιως ἀνωτέρους ἀπὸ πάντας τοὺς μάγους καὶ τοὺς ἀστρολόγους ποὺ ἦσαν

εἰς ὅλην τὴν βασιλείαν αὐτοῦ. Δανιήλ 1:20.